

моли подписавшитѣ парижкия договорѣ сили да го освободятъ главно отъ една администрация, днесъ отъ всички и навсѣкждѣ вече осждаана.

„Разбирамъ сега, каза графѣтъ доволенъ отъ станалитѣ разяснения, и виждамъ, че вие наистина сте „пò-близу нѣкакъ до възможното, но азъ пакъ ще прѣпоръчамъ и вамъ, и на всички други български дѣйци „умѣренность, до колкото е възможно, и то, вѣрвайте „ми, въ самия интересъ на вашия народъ, къмъ когото „не само азъ лично, но и всички тукъ съчувствуваме“.

Слѣдъ това графъ Андраши, като ни благодари за посѣщението и за обясненията, които му дадохме, и като повторно пакъ ни увѣри въ благонамѣреностъта на австро-венгерското правителство къмъ народа ни, и въ рѣшителностьта му да дѣйствува заедно съ другитѣ сили, за да се подобри положението на тоя народъ по миренъ начинъ, той стана отъ стола си, подаде ни ржка любезно и ни изпрати учтиво до самитѣ врата на салона, въ който бѣхме приети.

Съ тази наша аудиенция при австро-венгерския министръ на вѣншнитѣ дѣла се свърши и нашата мисия при великитѣ сили. Тази аудиенция бѣ послѣдната при управляещи министри.

* *
*

Сжщия день, вечеръта, азъ бѣхъ честитъ да посрѣщна въ Виена здраво и живо семейството си, избѣгало отъ Цариградъ.

Бѣлѣжа тукъ по тоя случай, че не слѣдъ дълго врѣме дойде въ Виена и бащата на покойната ми съпруга, покойниятъ и той Димитъръ Ив. Гешовъ заедно